

**Brev till Sophie Elkan från Selma
Lagerlöf: 1893-1895. L 84:1 - 44**

Lagerlöf, Selma,

HS L 84:1

Landskrona 29. Sept.

94.

Käraste!

Det var skada, riktigt skada att du ej fick se isär en kamma hit spjäl med manuskriptet. Då skulle du fått se en skönhets.

Se du jag har nu ännu längre gjort de länge omtalade visiterne hos tandläkarna och så har styrt till mig! Han har dragit ut en tand på vardera sidan med cocain som döfningsmedel och följaktligen är jag svullen på båda sidorna, men mycket mer

på den ena, ty annars vore det för symmetriskt. Så har han klippt af mina framtänder och jag kan hvarken tala eller äta. Tror du inte jag är lycklig? Men samvetsår har jag. Jag undrar verkligen om jag ej skall sakna mina tänder. Det var något så intressant att tänka på det förfärliga ögonblick, då doktorn skulle gripa sig an med dem. Nu har det intresset gått ur lifvet. Jag blir snygg i morgon förresten, men i slag är jag så att jag kan skrämna hästar. Det är en riktig rar liten doktor. Han är bestämt skicklig. Tandläkarkonsten

börjar intressera mig. Man märker på den, att den är ny, så full af fiffiga små uppfinningar. Seawerna roa mig, ungefär som det är roligt att vara uppe i en examen. Och den lille mannen, som arbetar på mig, är så klassisk. Jag ser på hans ögon, medan han står och svarar, han har inte en aning om att han har en människa med kött och blod framför sig, bara en stund och inquiring ondt. Det är som när jag får fäta i en uppsats. Det är bara ord och meningar. Det finns inte en aning om att det är en människa med nerver

och känslor, som rycker till för hvert hugg, jag ger.

Minns du modelläverna i Purstenbergs galleriet. Det där arbetarintresset för arbetet, som lyser ut deras ögon och den absoluta likgiltigheten för modellen känd jag så igen hos tavolläkaren att jag blef helt förbjut öfver att ha fått en påminnelse om Laflou.

Jag blef också helt förbjut öfver att i lite bref finna, "då de restan be mig." Det förde mig ögonblickligen bort till Disley. Och jag tycker mig se dessa manuskripthögar och gummiflaskan och smultrafatet och dig och mig.

Ja, det var bra, att du skrifver för *Wintergatan*. Se, de stur herrarna ha nog egentligen ej ännu ha några fructuösa mer med. De gjorde som Gud. ^{predikations} Faber i den kristna religionsläran, fördömda de flesta för att visa sin rättfärdighet, men tog med ett par för att öfvertygga världen om sin barmhertighet.

(Stäckare, jag vet ej om du är inne i dogmvärlden.) Nu ha de väl sett, att de handlat oklokt.

Jag tror i alla fall, att det är bra att komma med. Det låter som om du skrifvit en bra bit. Jag blir min lätt att öfverglänsa. Jag hade allt lust att göra något förfärligt

bättre, men då jag y dängre har mina händer, som ut-
treras mig blif jag visst lika vernadig. Är det y en förfär-
lig samning att alla är mig likgiltigt hvad som sker, bara det sker
duktligt nu snart. Jag
är mycket nöjd med förtro-
endeuppdraget.
Se, att du stannar vid samma resultat som jag i fråga om E. B. I. Hvad jag tog bort skulle man skrifa, att det vore skada. Jag vet jag så tämligen hörd jag själf ville ha undan. En har sagt mig, att jag borde föra placka ut de kapitel som ej föra till Gösta Berlingshistorien och trycka dem för sig. Men det behagar mig ej. Jag skulle hellre stryka litet här och litet där i texten. Det vore visst roligt höra Barburgs mening. Jag skall tala vid hovans jul. - Det är slut på September, den går obegränsad i grafen. Och julen är en orädd närmare - Nedslagen får man ju lof vara ibland? Nu är jag

Jag läste i färrgår Doktor
Parkal. Jag kunde ej arbeta
utan låg och läste hela dagen.
Ah, en sådant natt. Jag körde
och kämde alldeles bokstapligen
hur det pilades och sågades i mi-
na stunder och stärbrellen
hadde jag hjärnan full af köla.

Han skrifver bestämot för bra.
Jag argumenterar och diskut-
terar med hans perrenen. De
lepna för mig, så jag kan
bli galen. Jag läser sällan ut
hans böcker. Inte för att de
äro för motbjudande. Det har
jag bara känt för Paul och
Peggar, men de plåga mig så
hemskt, lepna hos mig. Jag står
ej ut med dem. Med Sickers

är det annorlunda. Så nyiter
jag och kämmer lugn. Det enda
är, att jag blir så öfvertygad om,
att hvad som kan göras i roman-
säg redan är gjort att jag för-
lorar all arbetslust. Det vore
visst bäst sluta upp att läsa.
Säg du ej fru Dalberg?

Jag tänker det kanske vore
mycket att läsa af henne, så
jag skall söka komma åt.

Jag har allt lärt en viss
medkänsla för dig, som skall
gå till doktor två gånger i
veckan, under dessa dagar.
Den frun, som blef bra, var
hon ej femti år. Ah, om du
kunde bli bra ^{och bli det} litet förr, så
skulle jag välsigna Bisby färden
och allt, som hände dit.
Den mycket tillgifna
Selma